

Исаѣъ (полезичка на Тудорка).

Штомъ видишъ, че умътъ му се измѣнява, прекъсай го и не му давай да се упомни, чу ли?

Тудорка (ѣлима съ глава).

(Скриватъ се).

Иванку (въздиша и клати глава).

Да, лукавий човѣче! ти ме позна... ти виждашъ какво се върши въ душата ми. Ти първи запали въ мене тойзи пъкленъ огънь и ти сега го раздувашъ... Ти право каза: азъ искамъ да станъ царъ и штъ станъ! Какъ штъ си постигнъ цѣлта, съ какви сръдства — не знамъ оште, но предъ ништо не ште се спирамъ. Само (клати глава като че се кани) нѣка тогава мислятъ неприятелитъ на бѣлгарското царство! тогава твоятъ хитъръ народъ нѣка му мисли... (въ забравянето си изпус-ка писмото. Стръсва се) А! какво ли е тукъ? (земва писмото, раздига го, погледва на подписѣтъ и зачудено) Отъ Императорътъ Алексея!... Какво ли е? (чете съ сниженъ и възволнованъ гласъ) „Брате Иванко! желаѣ ти здравие, дългоденствие и благополучие. Въ най-лошевитъ минути можешъ да се надѣвашъ за голѣма помощъ отъ мене. Бъди дързновенъ и не бой се. Твой братъ Алексей“. (отпушта рѣчъ и мѣлчи. После) Какво писмо! Нимъ Императоръ Алексей знае вече най-скритото ми желание? (печално се усмихва и показва къмъ дѣто измина Исаѣъ) Та питамъ ли оште? (клати глава) О, врагове! вамъ е драго да видите междуособие въ бѣлгарското царство... Вий сте готви да подадете рѣка веѣкому, който би се наелъ да разбърка царството ни... (презрително се усмихва) Каква готовность! каква обичъ и какво доброжелателство!... Но нѣка! азъ штъ приемъ вашата рѣка, та ште видиме послѣ... (мисли. Потръсва глава) Нимъ жребиятъ вече е хвърленъ и връшта-не нѣма?

Тудорка (показва се и внимателно слуша).

Иванку.

Асѣне! Асѣне!... (свежда глава на рѣка и пакъ мисли. Въздиша и дига глава) Какъ лесно измѣната се вмѣква въ царскитъ палати!...

Тудорка (прави безпокойно мърданье).